

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφεισθεῖας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμῶς ἄξιον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΟΔΗΛΩΣΙΣ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπιτομὴ ἡμερῶν. 60. Ἐξέλιξις ἀπὸ 28. Γράμματος 59. 15.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγέλιον γράμμα διανερ. 59.— Ἀραχμὴς διὰ τὴν 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἐν γὰρ τῶν πάντων ἑσπέρων ἐπιτομὴ 10.
Ἐξέλιξις καὶ Ἐξέλιξις ἐπιτομῆς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΧΟΝ Τῆς 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συν-
δοροὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ἰουλιουπιότου μηνός.

ΠΡΑΞΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐξέλιξις ἀπὸ 28. Ἐξέλιξις ἀπὸ 28.

Περίοδος Β'—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 22

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Ἐπιτομὴ τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5. (Συνέχεια)

Ἐτραξέ νὰ προαπαντήσῃ τοὺς τρεῖς μαθητῆς τοῦ Σαίν-Σύρ.

— Ὁ ταγματάρχης κ. Μαρὲν, εἶπε, παρουσιάζοντας στοὺς νέους τὸ συνομιλητὴ του.

— Κύριε ἐφημέριε, εἶπε ὁ Γιώργος χαίρειντάς με μὴν ὑπόκλιση, μὴν ἐπιτρέπετε κατὶ νὰ σὰς ζητήσω;

— Ἐυχαριστῶς, παιδί μου.

Κι' ὁ φίλος μας δήλωσε τ' ὄνομα του, κι' εἶπε εἰς ἡ μητέρα του πεθυμοῦσε νὰ στήσῃ, στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Μαρ-λα-Τοῦρ, μιὰ μαρμαρίνη πλάκα με τ' ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιάν, τὴ χρονολογία τοῦ θανάτου του, 18 Ἀυγούστου 1870 καὶ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε: Σαίν-Πριβιά.

Ἐ ἐφημέριος τοῦ Μαρ-λα-Τοῦρ δὲν πρόφτασε νὰπαντήσῃ ὁ γέρος ταγματάρχης, σὰν ἀντιλαλος, ξανάπε αὐτὲς τίς λέξεις:

— Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιάν! Σαίν-Πριβιά!

Κι' ἔτραξε πρὸς τὸ φίλο μας.

— Μήπως εἶστε ὁ γιὸς του; ρώτησε, φανερόντας ζωηρότατη συγκίνηση.

— Ναι, ταγματάρχα μου.

— Τότε, εἶπε ὁ ταγματάρχης, τ' ὄνομά σας εἶναι Γιώργος καὶ τῆς κυρίας μαμμῆς σας Βαλεντίνα.

— Ἀκριβῶς, ταγματάρχα μου, ἀπάντησε ὁ Γιώργος με μὴν ἐλαφρὴν τρεμούλα στὴ φωνή. Μήπως γνωρίζατε τὸν πατέρα μου;

— Τὸν εἶχα συνταγματάρχη στὸ 60 σῶμα. Ἐγὼ διοικοῦσα δύο πυροβολαρχίαις... Ναι, τὸν εἶχα γνωρίσει ὅσο στενὰ μπο-

ρεῖ νὰ γνωρίσει κανεὶς ἄνθρωπος. Ἦ-
μουν στὸ πλάι του, ὅταν πέθαινε.

— Τι λέτε, ταγματάρχα μου! ἔκαμε ὁ Γιώργος χλωμιάζοντας ξαφνικά.

— Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα ποὺ σὰς εἶπα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, τὰ ξέρω γιατί τ' ἄκουσα νὰ τὰ ψιθυρίζῃ τὸ στόμα του, λίγες στιγμῆς πρὶν σφαλιστῆ γιὰ πάντα.

— Τὸν εἶδατε λοιπὸν ὅταν ξεφυχοῦσε; ρώτησε ὁ Γιώργος με φωνὴ πούτρεμε.

— Ναι, παιδί μου, καὶ βλέπω τώρα πόσο τοῦ μοιάζετε. Ἦ ἴδια σεμνότητα στὰ μάτια, ἡ ἴδια δυνατὴ ἔκφραση στὴν πτυχὴ τοῦ στόματος. Ἦ γνωριμία μας με τὸν πατέρα σας δὲ βάστηξε

παρὰ μόνον δύο μέρες, γιατί εἶχε ἀνα-
λάβει τὴ διοίκηση στὶς 17, τὴν προη-
γούμενη ἡμερᾶ τῆς μεγάλης μάχης. Μὰ οἱ δύο αὐτὲς μέρες ἀξίζουν χρόνια ὀλόκληρα μέσα στὴ μνήμη μου καὶ θὰ μοῦ μένει ἀλησμόνητη ἡ ἀφοβία του μπρὸς στὸν κίνδυνον κι' ἡ γαλήνη, με τὴν ὁποία δέχτηκε τὸ θανάσιμον χτύπημα.

Ἐλοι σῶπασαν... Ὁ Γιώργος ἔκλαιγε με ἀφθονα σιωπηλὰ δάκρυα, κι' οἱ δύο συνάδελφοι του ἦσαν συγκινημένοι σχεδὸν ὅσο κι' αὐτός.

Ἄκουσε με θρησκευτικὴ προσοχὴ τὴν ἐξιστόρηση τοῦ τελευταίου μέρους τῆς μάχης ὅπου εἶχε χαθεὶ ὁ πατέρας του. Στὴ φαντασία του ζωντάνεψε πάλι ἡ εἰκόνα ποὺ τοῦ εἶχε παραστήσει ὁ Μαυρέκ: οἱ πρωσσικοὶ ὄγκοι ποὺ ξεχειλίζαν ἀπὸ παντοῦ, ὁ κατακλυσμὸς τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔπεφτε πάνω στὶς ἀποκαμωμένες πυροβολαρχίαις, ὁ συνταγματάρχης ποὺ ἔτοιμαζόταν με λόπη ν' ἀφίσει τὰ ἀχρηστὰ πιά κανόνια του καὶ ποὺ δέχτηκε μιὰ σφαῖρα κατάστηθα, πρὶν προφτάσῃ ν' ἀκαλουθῆσιν τὸ ρεῦμα τῆς ὑποχώρησης.

— Ἦταν ἓνα παλληκάρι! πρόθεσε ὁ γέρος ἀξιωματικός, καὶ φαντάζομαι πὼς κι' ὁ γιὸς του θὰ τοῦ μοιάζει, γιατί τὸ μέταλλο αὐτὸ βέβαιον στὸν πόλεμον θὰ τὸ πήρατε, καὶ θὰ εἴσαυτε τότε πολὺ νέος.

Μὰ θὰ ἦταν πολὺ ἐγωιστικὸ ν' ἀρχίσῃ σὲ τέτοια στιγμή ὁ Γιώργος νὰ μιλά γιὰ τὸν ἑαυτὸ του κι' ἔξω ἀπ' αὐτό, ὁ νοῦς του τώρα ἔτρεχε ἄλλοθ.

— Πᾶμε στοὺς τάφους! εἶπε ὁ ταγματάρχης Μαρὲν.

Κι' οἱ τέσσερες μαζί ξεκίνησαν γιὰ τ' ὄροπέδιο τοῦ Ἰρόν. Ὁ Μαρὲν κατοικοῦσε, τώρα κι' ἔξω χρόνια, στὸ Μαρ-λα-Τοῦρ, ἀπὸ τότε ποὺ πήρε τὴν ἀποστρατεία του κι' ἤξερε καλὰ

*Ὅταν βρέθηκαν στὴ γραμμὴ τῶν συνόρων... (Σελ. 170, στ. α').

κάθε σημείο του πεδίου της μάχης. Έξιτόρης στους νεαρούς αξιωματικούς της μάχης ποδχε γίνει εκεί και πατέ ένας καθηγητής δε βρήκε προσεχτικώτερο άκροατήριο. Γιατί ο γέρος αξιωματικός δίδαξε με την πείρα και τη φιλοπατρία του κι' άντίς για χάρτη, είχε μπροστά του τον ίδιο τον κάμπο που ήταν ποτισμένος με αίμα.

Έτσι πέρασε το πρωί. Σύμφωνα με τα έθιμα, οι κάτοικοι της Αωρραίνης ποδχουμεν γαλλική, συνόδεψαν τους άδελφούς της προσαρτημένης άπαρχίας ως τη γραμμή των συνόρων. Έκει άκολούθησαν θερμοί άποχαιρεισμοί, ένφ οι γερμανοί φρουροί στακόνταν άκίνητοι στίς θέσεις τους, σά να μίν έδλεπαν τίποτ' άπ' αυτά.

Ο ταγματάρχης Μαρέν κι' οι τρεις νέοι δέν έλειψαν κι' αυτοί άπ' τη συγκινητική έκείνη σκηνή. Όταν βρέθηκαν πλάι στους στύλους που σημάδευαν τη γραμμή των συνόρων, ο γέρος άπόστρατος κοίταξε τον Καρδινακ κι' έδειξε βορειοανατολικά.

Ο Γιώργος κατάλαβε.
— Είναι μακριά από δω το Σαιν-Πριδά; ρώτησε.

— Δεκαπέντε χιλιόμετρα πάνω-κάτω.

Στίς τέσσερες, το χωριουδάκι Μάρλα-Τοδρ είχε πάρει τη συνειθισμένη του όψη. Οι έπισκέπτες της 16 Αδγουστου είχαν φύγει. Μόνο ένας είχε μείνει: ο Γιώργος Καρδινακ. Μα κανείς δε θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει, όταν άνέθηκε μαζί με τον ταγματάρχη σ' έν' άμαξάκι με δυο θέσεις, που τδσερν' ένα γερό άλογο. Είχε άλλάξει τη στολή του μ' ένα πολιτικό κοστούμι που το προμηθεύτηκε στο χωριό. Ο ταγματάρχης είχε βγάλει άπ' τη μπουτονιέρα του την κόκκινη κορδέλλισα.

Πέρασαν δίχως έμπόδιο τα σύνορα, όπου οι δυο φρουροί, κουρασμένοι άπ' τον άδιάκοπο έλεγχο των ταξιδιωτών της μέρας έκείνης, δέν τους ζήτησαν τα χαρτιά τους, παίρνοντάς τους για «προσαρτημένους» που γυρίζαν στον τόπο τους.

Στο Γραβελότ, τ' άμáξι έστριψε άριστερά και πήρε το δρόμο του Βερνεβίλλ και του Άμανβιλλιέ.

Στίς εξήμιση, κατέβηκαν στην άκρη ένός μονοπατιού κι' άφισαν τ' άλογο να το φυλά ένας χωριάτης.

Νύχτωσε. Στο βάθος άριστερά άναδαν φώτα. Ο Γιώργος θυμήθηκε τίς τοποθεσίες. Την ένδοξη τους ιστορία του είχε διηγηθεί ο άδδός Όρμεσσόν στη θλιβερή του όδοιπορία, ποδχε κάμει για να βρή τον πατέρα του.

Καταμείς στον κάμπο, πρόβαλ' ένα μνημείο: ένας μικρός πύργος, περιστοιχισμένος με άετος και μ' ένα κοντάρι: σημαίες στην κορυφή. Ήταν το

μνημείο της Φρουράς ποδχε στήσει εκεί ο γέρος Αυτοκράτωρ της Γερμανίας στους στρατιώτες του που είχαν σκοτωθή και ταφή σ' έκείνο το μέρος.

Όταν έφτασαν σ' ένα λόφο, ο άπόστρατος σταμάτησε και κοίταξε γύρω του, σά να θέλει να προσανατολισθή.

— Έδώ ήταν η πυροβολαρχία, είπε. Κι' μέστερ' από λίγες στιγμές πρόσθεσε:

— Έκει ήταν ο συνταγματάρχης την ώρα της μάχης.

Βάδισε λίγο δεξιά, άνέθηκε προς την κορυφή και σταμάτησε πάλι.

Ο Γιώργιος τον άκολουθούσε με σφιγμένη την καρδιά.

Κοντά στην κορυφή, ο Μαρέν έστάθηκε, γύρισε το πρόσωπο προς το Ρονκούρ, που το καμπαναριό του ξεχώριζε μέσ' στην ομίχλη κι' είπε:

— Έκει έπεσε!

Ο Γιώργος γονάτισε πάνω στα στάχυα, έσκυψε και το μέτωπό του άγγιξε το χώμ' αυτό, που άλλοτε ποτίστηκε με τόσο αίμα και που σήμερα το σκέπαζαν τα φτωχά στάχυα, στολιμένα έδω και κεί με παπαρούνες και μαργαρίτες. Ένας λυγμός του ανασήκωσε το στήθος, και κρατώντας το κεφάλι άνάμεσα στα χέρια, ψιθύρισε μία προσευχή...

Τ' άλλο βράδυ, που ο Γιώργος γύρισε στίς Βερσαλλίες, τα χαρακτηριστικά του φανέρωναν τόση κόπωση, που η μητέρα του τρώμαξε. Με πόση θερμότητα τον έσφιξε στην άγκαλιά της, όταν της διηγήθηκε το εδλαδικό του προσκύνημα!

Συλλογιζόταν από τώρα με τρόμο, ότι σε μερικούς μήνες θαμενε πάλι καταμόναχη κι' ότι οι τελευταίες αυτές διακοπές ήταν ο πρόλογος μιας μακριάς απομόνωσης. Τρώμαξε προπάντων στη σκέψη ότι ο Γιώργος της θάσχιζε τους ώκεανούς και θα είσχωρουσε στα βάθη άγριων τόπων, κινδυνεύοντας να πεθάνει φρικτό θάνατο με άγνωστους τρόπους, κι' άρχιζε τώρα να νοιώθει τύψεις γιατί τον άφισε να διαλέξει το πεζοναυτικό, που τώρα βρισκόταν διαρκώς με το σπαθί γυμνό και το τουφέκι γεμάτο.

Μά ο Γιώργος, με τίς διηγήσεις του και τους ένθουσιασμούς του, άποκοίμιζε τους φόβους της. Της μιλούσε για το μέλλον του, παρουσιάζοντάς της εύκολη, διασκεδαστική κι' ώραια την άποικιακή αυτή ζωή, που γρήγορα έμελλε να γνωρίσει τίς σκληρές δοκιμασίες της.

— Ποιός το ξέρει, μητέρα; έλεγε τρυφερά, ίσως μία μέρα θαρθεις να με βρεις κάπου εκεί στη Σενεγάλη ή στην Κοχινγκίνα.

(Ακολουθεί) ΝΙΚ. Α. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑ

Πήγαινα τότε στο Δημοτικό σχολείο. Παιδάκι 8 9 χρονών, με ψυχή τρυφερή κι' έτοιμη ν' άφοσιωθή με την πιο μεγάλην αγάπη σε κάθε άνθρωπο που θάδειχνε την παραμικρή καλοσύνη για μένα, δέν μπορούσα παρά ν' αγαπήσω σά μία μητέρα μου, σά μία μεγαλύτερη αδερφή μου και την καλή Δασκάλα που είχ' άπ' τίς πρώτες ημέρες της σχολικής μου ζωής. Και η αγάπη μου πιά δέν μπορούσε να έξηγηθή παρά άπ' τη μητρική άποσίωση της έξαιρετικής αυτής γυναίκας για τίς μικρές, παιδικές ψυχές που άνέλαβε να διαπλάσσει.

Όταν για πρώτη φορά, με κάποιον άνεξηγήτο φόβο, κρατώντας σφικτά το χέρι της μαμμάς, σταμάτησα μπροστά στη μεγάλην, άσστηρή πόρτα του σχολείου, έννοιωθα την καρδιά μου να κτυπά δυνατά. Συλλογιζόμου με θλιψη τα παιδικά μου παιχνίδια που τόσο πρόωρα άφισα, τους τόσοσους μικρούς μου φίλους που έλεούσαν για πολλόν καιρό αυτοί, θα μπορούσαν να παίξουν, και μένα κλεισμένον μέσα σε τέσσερους πληχτικούς τείχους, μπροστά σε μιάν άσστηρή και σοβαρή δασκάλα, που δε θα σου επέτρεπεν ούτε το μικρό σου κεφαλάκι να γυρίσεις πίσω, αναγκασμένος ναχεις στηλωμένα, δλην την ώρα τα μάτια, άνάμεσα στα τόσο άλλοκοτα για μένα γράμματα, κάποιου μικρού άλφαβηταρίου.

Άπό καιρό, πολλόν καιρό, θυμόμου, στο σπίτι, μου το παρουσίαζαν πάντα μπροστά μου το σχολείο σά μία μεγάλη φοβέρα, σάν κάτι φοβερό κι' άπαισία, στην κάθε άταξία που έκανα. Κι' όταν κάποια μέρα, έπειτα από μια μικρή συζήτηση, άποφασίστηκε ότι ήταν καιρός ναρχίσω κι' εγώ να πηγαίνω, η πρώτη έντύπωση, — η πρώτη έντύπωση που με είχαν κάνει να σχηματίσω για το σχολείο τα λόγια των δικών μου, — μ' έκανε να παρακαλέσω, με δάκρυα στα μάτια, τον μπαμπά, ν' αναβάλλει, για λίγον καιρό, την άπόφασή του για να μπορέσω να συνηθίσω με την ιδέα του χωρισμού από τα παιδικά μου τραλλοπαίχινδα. Μα όταν, λίγες ημέρες κατόπι, πρωτομπαίνοντας στην τάξη με τη μαμμά και τον διευθυντή του σχολείου, άντίκρυσα το συμπαθητικό πρόσωπο της μικρής δασκάλας, που μάντευσε ότι κρύβει μια ψυχή γεμάτη καλοσύνη, κάθε φόδος μου διαλύθηκε και χωρίς κανένα δισταγμό πιά κάθησα σ' ένα από τα πρώτα θρανία που μουδειξαν.

Κι' εξακολούθησε, από την ημέραν εκ ίνη, η ζωή του σχολείου για μένα εύχάριστη, δίχως καμμιάν άφορμή δυ-

σαρσεκίας για τους μικρούς μου συμμαθητές και την καλή μου δασκάλα, που τόσο μ' αγαπούσε. Ποτέ τόσοσόν καιρό που την γνώριζα, δέν τιμήρησε, δε μίλησε με βάνουσον τρόπο και στον πιο άμελέστερο και στο πλέον άνήσυχο μαθητή. Με μητρική πάντα τρυφερότητα και φροντίδα και με τα πιο καλά λόγια, προσπαθούσε μόνο, να του δείξει το λάθος του, την κακή του πράξη και να τον κάνει να διορθωθεί. Και μετς όμως φροντίζαμε, με την πιο μεγαλύτερη προσοχή, να μίν την κάνουμε να δυσαρσθηθή ποτέ. Όταν βλέπαμε να εκφράζει το πρόσωπό της λύπη και παράπονο μαζί, για τον κακόν τρόπο κάποιου συμμαθητή μας, δλοι μας προσκαθούσαμε — σάν από συνεννόηση — να την κάνουμε με τίς εκδηλώσεις της αγάπης μας να ξεχάσει την άφορμή της λύπης της. Και τότε αυτή, σά να μάζ έννοιωθε, σά να καταλάβαινε τον εύγενικό μας σκοπό, μάζ φιλοδορούσε μ' ένα γλυκό της χαμόγελο.

Κάποτε, θυμάμαι, την έκανα, αθέλα μου, να λυπηθή κι' εγώ. Κάποιος μικρός μου συμμαθητής, με τον όποιον είχα μαλλώσει από καιρό, μ' έκορόδευεν έπίμονα, στο διάλειμμα, μιάν ημέρα: τότε κι' εγώ θυμώνω και του δίνω ένα μπάτσον στο πρόσωπο κι' αυτός με κλάμματα τρέχει στη δασκάλα μας να παραπονεί. Του κάκου, εγώ κι' οι άλλοι φίλοι μου, προσπαθήσαμε να τον κάνουμε ν' αλλάξει άπόφαση. Η σκέψη ότι θακανα την καλή μου δασκάλα, που τόσο μ' αγαπούσε, να λυπηθεί εξ αίτιας μου, μ' έκανε να ταπεινωθώ μπροστά στο μικρό μου έχθρό και να του ζητήσω συγγνώμη για το κακό που του έκανα και να σταθώ μάλιστα να μου άνταποδώσει το κτύπημα που του έδωσα!.. Αυτός όμως άποφασισμένος, θέλοντας να εκδικηθεί, χωρίς να μου δώσει καμμιάν άπάντηση, έτρεξε στο γραφείο που βρισκόταν έκείνην τη στιγμή η δασκάλα. Κι' αυτή, όταν είδε να προβάλλει δισταχτικά, με δακρυσιμένα μάτια, το κεφάλι του στην πόρτα του γραφείου, για να μίν τον ιδεί ο διευθυντής και ζητήσει την τιμωρία του φταιστή, βγήκεν έξω, τον πήρε από το χέρι και πηγαινόντάς τον στην τάξη, έμαθε ότι τον έδειρα εγώ.

Κι' όταν, λίγη ώρα κατόπι, με είχε μπροστά της, ταπεινωμένο, με μάτια χαμηλωμένα να ζητώ συχώρηση, δε με μάλωσε, δέν μου μίλησε σκληρά. Μου έδειξε μόνο τον μικρό που είχα δείρει και μου είπε να τον φιλήσω — πράγμα που εγώ, μετανοιωμένος, το έκανα με μεγάλη προθυμία.

Αυτό ήταν το μόνο έπεισόδιο, που ήρθε να ταραξει τίς ησυχές κι' εύτυχι-

μένες μου ημέρες του σχολείου. Όλος ο άλλος καιρός — τρία χρόνια δλόκληρα, που την είχα δασκάλα — πέρασεν εύχάριστα και δίχως καμμιάν άλλη άφορμή λύπης εκ μέρους μου.

Η τάξη μας μέσα δέν έμοιαζε σά μια συγκέντρωση ξένων παιδιών, που τίποτα το κοινό δέν τα συνδέει, άλλα σά μία μεγάλη οικογένεια, σάν ένα μεγάλο έμιλο άδερφιών μονοιασμένων, με μία μητέρα αγαπημένη, τη δασκάλα μας...

Τίς χειμωνιάτικες ημέρες προπάντων πόσον μοιάζαμε δλοι μας σά μία μεγάλη οικογένεια!

Ένφ έξω έβρεχε κι' ο άγέρας σά μανιασμένος φυσούσε, έλα τα παιδιά, καθισμένα τριγύρω στην καλή μας δασκάλα, μέσα στην τάξη με την άναμμένη σόμπα, που με τη δική της φροντίδα μάζ είχαν φέρει, με πόση προσοχή και θαυμασμόν άκούγαμε άπ' το στόμα της τα θαύματα της Καινης Διαθήκης και τίς μεγάλες νίκες της Έλληνικής Ιστορίας! Και τόσο και τόσο άλλα άμορφα πράγματα και δικές της συμβουλές για την καλοσύνη και την αγάπη που έπρεπε να δείχνουμε σε κάθε άνθρωπο... Έπρεπε να έδλεπε τότε κανείς με πόσον ένθουσιασμό, με πόση θερμή μάζ μιλούσε για να μπορέσει να καταλάβει την ψυχή της έξαιρετικής αυτής γυναίκας!

Όταν κανένας μας, άκούοντας τίς σκοτεινιασμένες βροχερές ημέρες, καμμιά φοβερή βροντή άπ' τον ουρανό, τρώμαζε κι' έδειχνε στο μικρό του προσωπάκι σημετα φόδου, η καλή μας δασκάλα τον έπαινε άπ' το χέρι και τον κάθιζε κοντά της, λέγοντάς του, ότι δέν όπηρχε λόγος να φοβάται... Η άλλήθεια είναι ότι οι ιδιαίτερες αυτές εκδηλώσεις αγάπης εκ μέρους της για κάποιον συμμαθητή μας, έκανε τους περισσότερους από μάζ τους άλλους να ζηλεύουμε μάζ παρηγορούσε εμους η σκέψη πως δέν μπορούσε η δασκάλα μας παρά δλους ίσα να μάζ αγαπάει.

Τίς ηλιόλουστες πάλι άνοιξιάτικες ημέρες, με τίς πόρτες της τάξης διάπλατα άνοιχτές, για ν' άφίνουεν να μπαίνει μέσα τ' άνοιξιάτικο άγέρι μαζί με την μυρουδιά των λουλουδιών του κήπου και το τραγούδι των πουλιών π' αναριθμητα φώλιαζαν σε μιάν φηλήν ίτια της αδής, πόσο εύχάριστα περνούσαμε τίς ώρες μας, κοντά της!..

Όλοι μας πηγαιναμε πάντα σχολειό καλά μελετημένοι. Κανένα βάρος, κανέναν κόπο δε μάζ έδιναν τα μαθήματα. Τα μαθαίναμε πάντα για την αγάπη της δασκάλας μας, μ' άκόμα περισσότερο γιατί μάζ φαινόταν πως με κάτι πάρα-πάνω που θα ξεράμε, θα γινόμαστε και πιο καλύτεροι και πιο... σοφοί!

Πολλές φορές — κλέδοντας λίγην ώραν άπ' τα μαθήματά μας, — μάζ μιλούσε για το Θεό, για τη Φύση και μάζ έκανε να προσευχόμαστε ένδόμυχα, στο μεγάλο αυτόν «εοεργέτη»...

Ότι μάζ έλεγε αυτή, δέν μπορούσε για τίς παιδικές μας ψυχές, παρά να είναι άληθινό, άναμφισβήτητο. Μάζ φαινόταν σάν ένα άνώτερο από μάζ πλάσμα, που για κάθε μιάν άπορία, για όποιοδήποτε ζήτημα είχαμε, τρέχαμε σ' αυτή να μάζ τη λύση...

Για μένα, από μικρό παιδάκι μελαχολικό, έδειχνε μιάν έξαιρετική φροντίδα. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να με άποσπάσει από τη μελαχολία μου και να με κάνει εύθυμο, σάν και τάλλα παιδιά της ηλικίας μου.

Λίγον καιρό κατόπι, — έπειτα από μεγάλην έπιμονή εκ μέρους μου, — γνωρίστηκε με τους δικούς μου. Έρθε ένα Κυριακάτικο βράδυ στο σπίτι και κάθισε άρκετήν ώρα με τη μαμμά στη σάλα. Από την πρώτη στιγμή, γενήκαν δυο καλές φίλες.

Η δασκάλα μου μιλούσε στη μαμμά με καλά λόγια για μένα κι' η μαμμά μου χαμογελούσεν εύχαριστημένη. Κατόπι μάζ διηγήθηκε την ιστορία της — ιστορία σύντομη με πολύ θλιβερή:

Καταγόταν από κάποιον μακρινό, έλληνικό μέρος. Οι γονείς της ήταν άρκετά πλούσιοι κι' είχε κι' άλλη μιάν μικρότερη αδερφούλα. Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε πολύ εύτυχισμένα, μα κατόπι, άλεπάλληλες συμφορές, την έκαναν ξάφνου να δυστυχίσει. Ο πατέρας της έχασε δλη του την μεγάλη περιουσία σε κάποιαν έμπορικη έπιχείρηση κι' έπειτα από λίγον καιρό, πέθανε άπ' τη στενοχώρια του. Μέσα στον ίδιο χρόνον έχασε και τη μητέρα της.

(Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΛΕΜΟΝΙΑ

Άξωνα γέλια και τραλλές χαρές, τραλλές πρωταπριλιάς: άφαντη, χώρια λεμονιά μοσκοβολάει τη γειτονιά...

Σά να προσεχτείται, θαρρείς, μοσκομυρίζει από κορίς, — Πες τη δικιά σου προσευχή κ' εσύ, ζηλιάρικη ψυχή!

Γειτονοπούλα λεμονιά, που καμαρώνει η γειτονιά, που σπέφνει χιονί στίς ποδιές, και στα έπιτάφια μυρωδιές,

Φίλα την, έλα! τη φτωγή ξένη κι' άχάιδευτη ψυχή: πάρε την τώρα, πριν κορυφή, ξυπνή άπ' τον ένκο και ζεστή!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

Ο ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΗΓΑΤΕ τή Δευτέρα του Πάσχα στίς 'Ιπποδρομίες; Έγώ, νά σάς πώ τήν άμαρτία μου, όχι. Γιατ' ήξερα τούμάλε βράσε που θά γινόταν τέτοια μέρα που διάλεξαν νά τίς άρχίσουν. Κόσμος και κοσμάκης που λέτε! 'Η 'Αθήνα άπ' τά πέρατα, και τά περιχώρα όλα, σέ κίνηση. Ταυτοκίνητα, μικρά, μεγάλα, ιδιωτικά, άγοραία, σέ μία γραμμή άδιάκοπη, που άρχισε άπό τίς Στήλες και τελειώνει στή Δέλτα του Φαλήρου, προχωρούσαν, τόσο σιγά και σταματούσαν τόσο συχνά, όστ' ένα διάστημα λίγων λεπτών τή έκαναν σέ δυό ώρες. Αότα κουβαλούσαν χιλιάδες, μυριάδες χωριστά ό τροχόδρομος, ό σιδηρόδρομος, τάμάξια και... τά κάρρα. Έν' άλλο πλήθος έπίσης πυκνό, κατέβαινε άπό τή λεωφόρο Συγγρού πεζή. Μά τού περιεργό είναι όστι άπ' όλον αυτόν τόν κόσμο που σκοτωνόταν νά φτάση, νά μπή στόν 'Ιππόδρομο, νά πιάση μία θέση, νά ιδή, όί περισσότεροι δέν ήξεραν, δέν είχαν ιδέα τί θά έβλεπαν!

Ακούγαν «ίπποδρόμο» κι' άνόμιζαν πώς θάταν... άληθινό: μέ γυμνασμένα άλογα που θάκαναν διάφορα παιχνίδια μέ γυναίκες που θά στεκόταν όρθές ή θάκαναν τούμπες στή ράχη τών άλόγων ένώ θάτρεχαν μέ σκυλιά που θάπαιζαν τόπι μέ τούς θεατές μέ άκροβάτες που θά χόρευαν στό χορύνι! μέ τόν άπαραίτητο παλιόσο και μέ παντομίμα στό τέλος. Φαντασθήτε λοιπόν τήν άπογοήτευση τών άπαικτών αυτών, που ύστερ' άπό τόσα που περιμέναν, δέν είδαν παρά μερικά άλογα νά τρέχουν, καθάλλικεμένα άπό άξιωματικούς ή άπό τζόκευ! Και χωρίς μουσική! Πόσοι δέν θά έκλαψαν τά λεπτά τους και πόσοι δέν θά όρκίστηκαν νά μήν ξαναπατήσουν!

Αλλ' αυτό ίσα ίσα θά κάμη τήν έπιτυχία τών κατοπιτών ίπποδρομιών. Λιγότερος κόσμος, λιγότερη συνωστισμός, λιγότερη σκόνη κι' άταξία! άλλα διαλεγτοί άνθρωποι, άπό κείνους μόνο που ξέρουν, καταλαβαίνουν και γουστάρουν τά τέτοια. Γιατί όμολογούμενος ή ίπποδρομία είναι άπό τίς μεγαλύτερες άπολαύσεις τών διαλεγτών.

Όραίο τού θέαμα, ζωηρότατο τού ένδιαφέρο του, άπολαυτική ή συγκίνησή του, άκόμα κι' ή άγωνία του. Γι' αυτό σ' όλο τόν πολιτισμένο κόσμο, τάπλά αυτά «ίπποδρόμια» όπου παραβγαί-

νουν στό τρέξιμο καλά άλογα — και χωρίς μουσική, — τραβούν τούς διαλεγτοός πολύ περισσότερο βέβαια άπό τάλλα μέ τούς άκροβάτες και τούς παλιότους...

Αλλά δέν είναι μόνο τού θέαμα, ή συγκίνησή του κι' ή άγωνία του δέν είναι μόνο τά στοιχήματα, — τεράστια πολλές φορές, — που βάζουν όί μανιακοί παίκτες για τούτο ή για κείνο τού άλογο δέν είναι ούτε ή έπίδειξη τού πλούτου και τού λούσου που βλέπει κανείς στίς μεγάλες ευρωπαϊκές ίπποδρομίες. Είναι προπάντων τού άποτέλεσμά που έχει αυτό τού παιχνίδι, αυτή ή διασκέδαση που βρήκε ό άνθρωπος ανάμεσα στίς τόσες του άλλες: Συντελεί πολύ στήν καλύτερηση, στήν καλλιέργεια νά πούμε, τών έλλόγων, και προάγει μία ίπποτροφία που είναι τόσο ευγενική και τόσο χρήσιμη. Γιατί σέ κάθε τόπο που λειτουργεί ένας 'Ιππόδρομος, όσοι μπορούν, φέρνουν άπέξω τά καλύτερα άλογα και πολλά άπ' αυτά μένουν ύστερα στόν τόπο και πολλαπλασιάζονται. Έτσι δημιουργείται μία καινούργια ράτσα ή καλύτερεύει ή ντόπια.

Είναι περιττό νά σάς εξηγήσω τώρα τή χρησιμότητα. Εξέρετε πόσες πολύτιμες ύπηρεσίες προσφέρει τού 'Αλογο στήν κοινωνία τών ανθρώπων, κι' όταν έχουν ειρήνη, άλλα προπάντων όταν έχουν πόλεμο. Ένας ειδικός ειπε πώς ό καλύτερος στρατός εν' εκείνος που έχει τά καλύτερα άλογα κι' όχι τόσο τάλογα τών ίππέων, τά πολεμικά, όσο εκείνα τών ύπηρεσιών, τών μεταφορών. Όχι πητε' τώρα μέ ταυτοκίνητα και μέ τά τάνκ, τάλογα τών μεταφορών και τών επελάσεων έγιναν περιττά. — Ναι, κατά μέγα μέρος. Αλλά υπάρχουν και περιστάσεις που ταυτοκίνητα δέν μπορούν νά χρησιμοποιηθούν και τά καλά άλογα είναι τόσο άπαραίτητα και τώρα, όσο και πριν έφευραθούν ταυτοκίνητα.

Θά πητε άκόμη: Όλα λοιπόν για τόν πόλεμο γίνονται; Αιωνίως ό πόλεμος; Κι' ό 'Ιππόδρομος τού Φιλήρου είναι καλός, γιατί θά εξυπηρετήση έμμεσα ένα μέλλοντα πόλεμο; — Βεβαίως! Όσο δέν καταργείται ό πόλεμος, όλα για τόν πόλεμο γίνονται και πρέπει νά γίνονται. Άπό τά Σχολεία ός τούς 'Ιπποδρόμους. Γιατί τί χρησιμεύουν τά μεγάλα κι' ώραία έργα τού πολιτισμού, τής ειρήνης, όταν μεταύριο θάρθη ένας ξένος, ένας έχθρός, νά τά κάμη δικά του, άν εκείνοι που τά έχουν, δέν είναι σέ θέση νά τά όπερασιστούν και νά τά διατηρήσουν; Άν γι' αυτή τήν ύπεράσπιση, γι' αυτή τή διατήρηση, είναι άπαραίτητα και τά καλά άλογα, νά ό άπώτερος σκοπός κι' ή άληθινή χρησιμότης ενός

Ιπποδρόμου. Κι' αυτό βέβαια δέν θά μπορούσαν νά τού σκεφθούν ποτέ όί άπλοϊκοί άνθρωποι που έτρεξαν τή Δευτέρα του Πάσχα στό Φάληρο, μέ τήν ιδέα πώς θάβλεπαν γυμνασμένα άλογα, σοφούς σκύλους, άκροβάτες και καλιότους, και που τή προτιμούσαν αυτά άπό τού όπέροχο θέαμα ενός άλλου ράτσας που άγωνίζεται, τρέχει για νά ξεπεράση εν' άλλο και νά νικήση...

Τού ξέρω θάταν καλύτερα άν ό πόλεμος είχε καταργηθεί κι' άν ό μόνος σκοπός τών 'Ιπποδρόμων και τών ίπποφορβείων ήταν νά πολλαπλασιαστούν τά καλά άλογα για τή ζωή, τά έργα και τίς διασκέδασεις τής ειρήνης. Αλλά γι' αυτό, δυστυχώς, θά περάσουν άκόμα χρόνια πολλά. 'Η «Κοινωνία τών Έθνών», βλέπετε, δέν μπόρεσε άκόμα νά κάμη τίποτα κι' ούτε υπάρχει έλπίδα για τώρα γρήγορα. Όσο λοιπόν θά ύπάρχη τού φόβητρο τού πολέμου, όί φρόνιμοι άνθρωποι πρέπει νάποβλέπουν σ' αυτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΣΤΙΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Τήν όρ' αυτή προτιμούσε πάντα νά επιδιωκόντων τά ρούχα τής οικογένειας, για νάχη ήσυχία και νάκούη τή γλυκειά άναπνοή τών παιδιών της που κοιμόταν ήσυχα-ήσυχα.

Η λάμπα φώτιζε τήν κάμαρα, καθαρή-καθαρή και καλοσυγυρισμένη, κι' άπό τού άνοιχτό παράθυρο έμπαινε ή ευωδιά τών λουλουδιών που ή ίδια τά καλλιεργούσε. Σιωπηλή, έραβε κοντά στόν άντρα της που έγραφε. Γιατί κι' αυτός έπαιρνε έργασία και στό σπίτι, νά εργάζεται λίγο και τή νύχτα και νά κερδίση περισσότερα για τήν οικογένειά του.

Η κυρία Φανή, καθώς έραβε, είχε στό νοσ τής τή μικρή όρφανή και συλλογιζόταν τί περάσε ή καιμένη στή ζωή της και τί έμελλε ίσως άκόμα νά περάση... Κι' έλεγε μέσα της: «Πρέπει νά μάθη κι' ή Μαρίκα κάτι τί, για νά μπορή νά ζή όταν θά μεγαλώση. Δέ θάρη βέβαια πάντα τού Γεροθωμά... Νά πάη σχολείο; Είδαμε τί έπαράφησε εκεί άπό τά καλά εκείνα κορίτσια. Και σ' άλλο σχολείο νά πηγαίνε, τά ίδια θάχαμε. Τά ευτυχισμένα παιδιά είναι τά περισσότερα σκληρά. Πειράζουν, βασανίζουν τά δύστυχα όρφανά, τάπροσταίευστα. Κι' εδαιόθητη καθώς είναι ή Μαρίκα, έπρεπε νάχη κανένα νά τήν παρηγορή σ' αυτά τά πειράγματα και νά τήν κάμη νά τά ξεχνά. Αλλά ό Γεροθωμάς δέν ξέρει. Αυτός ποτέ του δέν είχε παιδιά...

Τι θά γίνη λοιπόν;.. Νά τήν κρατήσω τή μικρή έδώ; Δέν είναι άσχημη ιδέα. Και για τού καλό τής ίδιας, και για τού καλό τής Αιμιλίας που θά ήσυχάζη λίγο και θά στρωθή στή δουλειά. Γιατί θά τήν έβαζα νά τής μαθαίνη εργάστια, νά τήν έχη μαθήτριά. Μά και τάγόρια μου θά μάθουν νά είναι παιό ήμερα και παιό ευγενικά, γιατί θά φιλοτιμούνται παιό νά φανή περιποιητικότερο στή μικρή όρφανή. Ίσα-Ίσα σήμερα τού παρατήρησα, όταν δειπνούσε ή Μαρίκα. Θά μιλήσω γι' αυτό στόν άντρα μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. Θά μάθη πολλά πράγματα. Η κυρία Φανή μιλήσε γι' αυτό στόν άντρα της και τού πηγε, όταν πηγε ό Γεροθωμάς νά πάρη τή Μαρίκα, μιλήσε και μέ αυτόν, για τού ίδιο πράγμα, ώρα πολλή.

Έτσι αποφασίσθηκε νά μήν ξαναπάη ή Μαρίκα στό σχολείο, άλλα και νά μήν ακολουθή έλλημερα στούς δρόμους τών Γεροθωμά, πουλώντας μύλους και σκουπίτσες. Θά πηγαίνε στό σπίτι τής κυρίας Φανής και θά καθίταν δλη σχεδόν τήν ήμερα. Κι' αυτό πάλι κρυφά άπό τήν κυρία Παύλαινα. Η καλή αυτή γυναίκα θά κουνούσε τού κεφάλι της και θά μουρμούριζε, όταν θάβλεπε τή Μαρίκα νά γυρίζει τού βράδυ και θάξερε πώς περάσε τήν ήμερα της στής κυρίας Φανής.

Γιατί ή κυρία Παύλαινα, άν και φρόνιμη, είχε τή στραθή ιδέα πώς ό άνθρωπος δέν κάνει νά συναναστρέφεται άνωτέρους ανθρώπους, παιό πλούσιους άπ' αυτόν. Η Πετρούλα όμως σκεπτόταν διαφορετικά. Κι' όταν ό Γεροθωμάς ζήτησε τή γνώμη της, τού ειπε: «Τι έχει νά κάμη; Καλοί και κακοί βρίσκονται σ' όλες τίς τάξεις. Μά πάντα και παντού όί καλοί, όί τίμιοι, είναι περισσότεροι. Κι' ίσα ίσα που όφελείται κανείς όταν συναναστρέφεται άνωτέρους του. Τι λέει κι' ή παροιμία; Μέ τόν καλύτερό σου φας και παιό, και νησιτικός σηκώσου!»

Όσο κι' ή κυρία Παύλαινα άρχισε νά σχηματίζει τήν ιδέα πώς ή Μαρίκα θά προκόψη μία μέσα και θά γίνη καλός άνθρωπος. Και βεβαιώθηκε γι' αυτό, όταν κάποτε ή Μαρίκα πήρε τήν κάλτσα που έπλεξε ή κυρία Παύλαινα κι' έπλεξε καμιά είκοσαριά γύρους τόσο τα-

«Νά, έτσι παρουν τή βελόνα!» (Σελ. 172, στ. 6.) χτικά και τόσο σφιχτά, ώστε κι' ή ίδια δέν κατόρθωσε νάνακαλύψη που τέλειωνε τού δικού της πλέξιμο και που άρχισε τής Μαρίκας. Αλλά που είχε μάθει ή Μαρίκα νά πλέξη έτσι ώραία; που πηγαίνε τάχα

κάθε πρωί κι' έμενε ως τού μεσημέρι; Η Μαρίκα ακολουθούσε τού Γεροθωμά ως τή γειτονιά τής κυρίας Φανής. Εκεί άφινε τού χέρι του, που τού κρατούσε ως εκείνη τή στιγμή, και τού έλεγει «Στό καλό, μάρμπα!» Και γρήγορα-γρήγορα έτρεχε στό σπίτι τής κυρίας Φανής.

Αν πρωτοσε τότε κανένας τή Μαρίκα: «πηγαίνεις σχολείο;», θάπαντούσε μέ φρίκη: «Α, όχι! δέν ξαναπήγα άπό κείνη τήν ήμερα!» Κι' όμως ή άλλο ήταν γι' αυτόν παρά σχολείο, τού καλό σπίτι που ό πηγαίνε τώρα; Κι' ένα σχολείο που είχε τόσους δασκάλους όσοι ήταν κι' όί κάτοικοί του!

Ο μικρός Παύλος, παραδείγματος χάρη, είχε αναλάβει νά τής μάθει τού αλφάβητο, γιατί αυτό μόνο ήξερε ό καιμένος. «Τού βλέπεις αυτό; τής έλεγε. Αυτό τού λένε 'Αλφα!»

Ο Αιμίλιος κι' ό Γιώργος τή μάθαιναν γραφή κι' αριθμητική. Κι' ή Αιμιλία ράφιμο. «Νά, τής έλεγε, έτσι περνούν τή βελόνα, Μαρίκα μου!» Η κυρία Φανή πάλι, άφου έμαθε τού αλφάβητο, νά ξεχωρίζη δηλαδή τά γράμματα και νά τά κουτσογράφη, τή μάθαινε άνάγνωση και καλλιγραφία.

Όταν έχη κανείς τόσο καλούς δασκάλους, μπορεί νά μήν μαθαίνη κι' ένα σωρό πράγματα; Ο Γεροθωμάς ήταν κατευχαριστημένος.

Στήν άρχη δέν μπόρεσε νά καταλάβη όλο τού καλό που θά γινόταν στή Μαρίκα του άπό τήν προσφορά τής κυρίας Φανής. Δέχτηκε τήν πρότασή της μόνο γιατί έβλεπε πώς τούθελε κι' ή Μαρίκα, και για νά μήν τόν φορτώνονται που έν τήν έστελνε στό σχολείο. Δέν άναγνώριζε όμως, κατά βάθος, πώς ήταν άνάγκη νά μάθη ή μικρή νά διαβάξη. Όσο για τού ράφιμο, έπειδή έβλεπε όλες τίς γυναίκες νά ράβουν, ένόμιζε πώς μάθαιναν μονάχες τους και πώς άμα μεγάλωνε κι' ή Μαρίκα του, θάξερε κι' αυτή νά ράβη σά γυναίκα. Αλλά τήν πρώτη φορά που ή μι-

«Νά, έτσι παρουν τή βελόνα!» (Σελ. 172, στ. 6.)

κή τούδειξε τού πρώτο της τετράδιο καλλιγραφίας, ό γέρος τού θαύμασε, τού πηρε κι' έτρεξε εόθους νά τού δείξη τής Πετρούλας, που κι' αυτή τούδειξε σ' όλη τήν Άγορά και τού πηρε μαζί της στό χωριό, νά δείξη και στό δάσκαλο.

Α, τί ευτυχισμένος που ήταν ό Γεροθωμάς, κάθε βράδυ, όταν καθόταν κι' έφτιανε τούς μύλους του και δίπλα του ή Μαρίκα τούλεγε όσα είχε μά-

«Δέν πρέφτινε νά πουλή...»

θει τήν ήμερα στής κυρίας Φανής! Ηξερε άπέξω πολλούς μύθους κι' ό Γεροθωμάς δέ βαρυνόταν νά τήν άκούη νά τούς λέη. Έπαιρνε μαζί της και τού βιβλία της και τού διάβαζε δυνατά κάτι ώραία διηγηματάκια και ποιηματάκια, δείχνοντας μέ τού δάχτυλο κάθε λέξη.

Ο Γεροθωμάς προσκαλούσε συχνά και τήν κυρία Παύλαινα, που έπιτέλους είχε μάθει τού μουσικό, για νάκούη κι' αυτή τά διαβάσματα τής Μαρίκας.

Τι όμορφα πράγματα που έχει αυτό τού βιβλιάρικι! τής έλεγε μέ θαυμασμό ό γέρος. Άκόμα και πώς φτιάχνουν τίς καρφίτσες λέει, τίς βελόνες, τά κεριά, τού γυαλί, πράγματα που κι' εγώ ως τώρα δέν τάξερα. Άμ τά παραμύθια; Καλέ, τί θησαυρός που είναι αυτά τά βιβλία και τί ευτυχισμένος εκείνος που μπορεί νά τά διαβάξη! Κρίμας στόν καιρό που έχασα, τόσα χρόνια! Άν ήμουν παιό νέος, θά μάθαινα κι' εγώ νά διαβάξη.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΛΙΝΟΥ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ταξιδευτήν όπόκοσμο πρὸς σένα, όρατο νησί, σέ' άφρόλουστα άκροάγια σου μέ φέρνει πνίμα ό άέρος. Μά όσο νά φτάσω βιάζομαι, τόσο τραβίσει εσύ και χάνεσαι, νησίκι μου, νησίκι τής χιμαίρας.

ΧΡΗΣΙΑΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΝΗΣ

10 τετράδια) 'Ανοικτόμαρτον (Ε-στειλα) 'Εθνεγία' Θεοφανοπούλου (εὐχαριστῶ πολύ για τα ξισπαθήματα, καθώς και την καλή σου μαριμά που μάγαζιζ και φροντίζει για μένα) Ντόλυ Α. 'Αναστασιάδου, 'Απόγονοι του 'Οδυσσεύς, Προφήτην του Παριζόδοντος, 'Εθνεγία Παλαιολόγου, Θά-λειαν Βοραζάτη, Βενέλλαν κτλ. κτλ.

Είς δόξας ιπποκόλος έλαβα μετά την 28' Απριλίου, θάπαντήσω από έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ του 220ου Διαγωνισμού Δι' Αόλους δύνανται μέχρι 2' Ιουλίου.

334. Δεξιόγραφος

Πρόθεσις, θεός αρχαίος Και λουλούδια ταπεινά Εὐρωπαϊκά μὲς κάνουν Κράτος ἀπ' τῆ μακρινιά.

'Ελληνική Δημοκρατία

335. Δογματικὸς... Στοιχειόγραφος.

Ταχυδρομικὸ χαρτί Βάρος γίνεται—τι θάρμα!— 'Ενα δέκα μόνο ἂν βγῆ Και σὴ θέση του μὲν γράμμα.

'Αρχιβάτολος

336. Στοιχειόγραφος

Δίχως κεφάλι και λαμπρ Κοινὸ πουλι ἂν μινύει, Κάποιος ἀρχαίος ἦρωας 'Ομηρικὸς θά γινῆ.

'Εθνική Πίστις

337. 'Αναγραμματισμὸς

'Αν δὲν ἔγραβα ὁ καίμενος, Δὲν θά ἦσουν σὲ νιμῆνος. Τώρα μάνιγραμματίζεις; Κλεινὴ πόλη σχηματίζεις.

Τριανταφυλλένια

338. Δικτυωτὸν

* * * * * —Ρέει.
* * * * * —'Ιερὸς κῆρος.
* * * * * —Τέχνη μάνιτσα.
* * * * * —Σύνολοι ταπειν.

Και καθέτος τὰ ἴδια. 'Ημοστέριον

339-343. Μαγικὴ 'Αγωνιμία

Τῆ ἀντάλλαγι ἑνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίως ἀναφορικῆς ἀγωνιμίας, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κίσα. νέος, Χίος, πρὸς, ὄδρ.

Καυτὴ Σπύρη

344. Σιδηρόδρομος

Ἀρχαία παρομοιώσης πολὺς τῆς Θράκης. Μεγά Κράτος. Πόλις τῆς Μ. 'Ασίας Βασίλισσα τῆς 'Ελλάδος. Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ. (Τὸ τελικὸν ἐκάστης λέξεως ἀρχικὸν τῆς ἐπομένης.)

Βόλγος

345. 'Ακροστιχίς

Τάχαρτῆ τῶν κάτωθι ζητη- μένων λέξεων ἀποτελοῦν βαλκανικὸν Κράτος:

1, Μῆν· 2, Μόσσα· 3, Πολύτι- μων χημικὸν στοιχεῖον· 4, 'Εμπο- ρικὴ πόλις τῆς 'Ελλάδος· 5, Κα-

τωικίδιον ζῶον· 6, Βασιλεὺς τῆς Πελοπίας.

Κῆμα τῆς Χίου

346. Φωνηεντάξιον

πς-στρος-β-πλγος

'Αστρος 'Ασπίτης

347. Γρίφος

X X
X ελ ελ ελ X
X ελ H+H ελ X
X ελ H+H ελ X
X ελ ελ ελ X
X X

'Ασπράτο Γουβανόστουλο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθίς

348. Homonymes

Conjunction, adverbe de lieu, mois, instrument du jardinier, buisson. Tous ces mot ont le même son.

Λαμπρός 'Ηλιος

349. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment un fruit:

1, Météore; 2, Frère de mon père; 3, Terme géographique; 4, Fleur odorante; 5, Un des quatre points cardinaux.

Βολέντα

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκή. του φύλλ. 7.

99. Θηρίον (θήρ, ἰον). — 100. Καπνιστός-Κάσος. — 101. Φωκίς-Φωκίς. — 102. Νόμος-νομός. — 103. 'Ο κάρουρας.

104. ΚΟΡΑΞ 105. Τόνος. — 106. ΟΦΙΣ Τυφλὸς τὰ τ' ὄρα ΡΙΣ τὸν τσ γούν τὰ τ' ἄματα — 107. ΨΑ-ΡΑ-ΑΡΑΨ (ΑΨ, ἦτα, ὄρ, 'Ηρα.)

108. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. (τὰ ἐν οἴκῳ, μὴ ἐν δήμῳ). — 109. Μὴν ἐπανέσας τὴν ἀρχή, ἂν δὲν ἴσῃς τὸ τέλος. — 110. Le chat parti, les souris dansent. (lecha, par ti le, sous ri dent, ce.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχον ἄκορη μόνον οἱ εἰσῆς εἶη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. 'Εκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικὰ δὲ ἀποσταλ- λόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὸ 'Ε- σωταρικὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ 'Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924) ὑπάρχον εἶσι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 31 ἐν ὄλῳ. 'Εκαστος τόμος ἀδραμ. δρ. 70 καὶ ραμμένως δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τελεῖ ἐκά- στον τόμου προσθετικὰ εἰς τὸς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ 'Εσωταρικὸν δραχ. 2 ὁ ἀδραμ. καὶ δρ. 6,50 ὁ ραμμένως διὰ δὲ τὸ 'Ἐξωτερικὸν δρ. 13,50 — εἰς ἀδραμ. εἰς ἀ- ποσταλόμενος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ—552)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΝΕΜΟΧΡΙΣΤΙΑΣ
Γενόμενον ἀρχαιεσθίων ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΔΡΟΣ: ΨΑΛΑΜΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΔΡΟΣ: ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΕ
ΤΙΜΟΚΑΤΑ
ΑΝΙΚΗΥΤΟΝ: ΚΕΡΑΥΝΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΔΡΟΜΟΝ: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Γ'Ν
ΔΙΔΩΝ: ΜΩΝ: ΜΕΓΑΣ ΝΑΥΣΑΡΧΩΝ
ΕΞΕΠΡΟΚΑΤΟΣ: ΑΙΟΒΡΟΧΑΡΗΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ
Νεράϊδα του Εἰσῆτα, Μικρὸς 'Εφευ- ρέτης. (Ελ. Α.), (Γ. Μ.),
ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΔΡΟΝ. Νέα Δόξαι: Γεωργίου Γρηγορίου (δὴ Σόλλο- γου), Σάκρη. — ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΔΙΑ- ΓΩΝΙΣΜΟΙ, ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(ΚΕ—553)
Σφαιρικός καὶ ἐγὼ στήν ἴδεια του ΝΕ- ΚΡΑΥΔΑΤΟΥ καὶ τῆς ΖΙΝΑΙ καὶ σύμ- φηρος τοῦ μεγάλου πένου τῶν λαῶν, ψηφίς ἀδελφεία τὸ ἔκτρος ψευδὸ- νομοῖ ΙΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καὶ εἶναι τὸ σύμβολο του ἰδανικοῦ μας
ΛΟΓΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ—554)
ΜΕΝΕΒΕΑΝΙΑ, ΣΥΛΛΟΓΗ 'ΦΟΙΝΙΕ', Ἐστειλα στον διαγωνισμό σας.
ΛΟΓΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ—555)
ΟΜΩΣΠΟΝΙΑ-ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ- ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Βεβαθύνονται: Α') Π-ΠΙΛΑΟΥ ΠΑΡΩΝ (ἐκ- τὸς Διαγωνισμοῦ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ) Ἰστέριος ΟΜΩΣΠΟΝΙΑΣ, ΜΕΝΕΒΕΑΝΙΑ, ΔΡΟΣΥΤΑΡΙΑ, Β') ΔΕΜΙΣΜΟΙ (ἐκτὸς Δια- γωνισμοῦ ΜΑΓΙΣΣΑ) Ἰστέριος ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΧΕΣ, ΤΖΕΝΝΥ, ΕΠΕΡΟΣ, Γ') ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ (ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΝΑΥΑΓΙΩΝ) Ἰστέριος ΑΚΙΛΑΥΤΕ ΝΙΚΟ- ΛΑΪΝΕ, ΡΟΥΜΠΕΝΣ, Δ') ΡΟΜΟΥ ΔΕ- ΡΥ (ἐκτὸς ΡΩΒΥΡΟΣ), Ε') ΤΡΕΛΛΗ ΕΛΛΗΝΙΑ.

Τοὺς ἄλλους θύους ποδῶν τὴν ἐ- γενναία καλοσύνη νὰ ἀποστηθίσουν τὸν διαγωνισμὸν εὐχαριστοῦμε θερμῶ.
(ΚΕ—556)

Εἰσῆς, σὲς γνωρίζω, ἀστειὸς καὶ σὲς νὰ μὲ γνωρίζεις. Πολὺ θά ἦθε α νὰ ἀλλολογομοσομε. 'Ἐν δέξασθε, θά περμένω γράμμα σας. Ἄσως ἰ 'Ακο- μνητάου 61, 'Αθήνας.

ΑΓΑΘΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
(ΚΕ—557)
Κορυθαί, εὐχαριστῶ ἔσπειλα. 'Αρχι- πηλη, 'Ιον, ἀναλλασσομε Μ. Μ. μέσω Διαπλάσεως; ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

(ΚΕ—558)
ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΟΝ (ΚΕ-377) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

(ΚΕ—559)
ΜΙΚΡΑ σιληρὰ καὶ ἀδυσώπητη μὲ Μ' ἀκαθάρτους ἐκαστοσμοῖ Λουδὸν εἰς τὸ ΜΟΙΡΑΙΟΝ καὶ σὲ ἀνακρίθ-σω δι' ἄσπριον ἄλλα ΣΟΦΗΝ. 'Υποδέξαι- σθε σὲς τὸ βραβεῖον σου ἀσπρι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Ἰδούθῃ Σόλλογος ἀποκοδὸς ἔχον πολ- λούς. Γενόμενον ἀρχαιεσθίων ἐξελέ- γησαν:
'Αποκατάτος: ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΒΑΛΑΣ, Μίγας Λογυθίτης: ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΙ- ΟΥΛΑΣ, Ίνικος Λογυθίτης: ΚΑΕΦΟ- ΠΙΣΤΑ ΤΟΥ 21, Δομεικὸς: ΑΣΕΛΑΣΜΟΣ ΤΣΟΛΙΑ: 'Επικρος: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ ΣΤΑΥΡΟΣ, 'Υπασπιστὴς Ἀποκατάτος: ΣΠΙΘΙΑΣ.

Ἄσως: Γ, Νάλαν, Πάροδος Ἰδάνης 'Αθήνας. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπροσω- ποι.
(ΚΕ—561)
Εἰσερχόμενος στὸν χορομένο κέλλο τῆς Διαπλάσεως, χιμερὸ ἵπταντας:
ΡΑΔΙΟΝ ΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Μόζατος—Ταμσοῦρας, Καπτεῖν Γιά- νης—Δαμσοῦρας, Ναυσοῦρον—Προδρ- ομον, Πιση Σαλλοῦ—Ζίνου, Ἐμμενῆν Ἰσπ. Ια—Πακαθημητρεος, 'Υπασπισ- τὴς τῆς Σπαστῆς—Διμπερδῆς, 'Υ- πταντας—Παταρδου. Σόλλογος 'Κε- ρουῖν', ἐκαστοσθε: 'Αρχιῶ ἀπὸ τὸ προσετικὸ φυλλίδιον, ἂν δὲν λάβω ἀπάντησιν.
ΚΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ—560)
Ἰδούθῃ Σόλλογος ἀποκοδὸς ἔχον πολ- λούς. Γενόμενον ἀρχαιεσθίων ἐξελέ- γησαν:
'Αποκατάτος: ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΒΑΛΑΣ, Μίγας Λογυθίτης: ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΙ- ΟΥΛΑΣ, Ίνικος Λογυθίτης: ΚΑΕΦΟ- ΠΙΣΤΑ ΤΟΥ 21, Δομεικὸς: ΑΣΕΛΑΣΜΟΣ ΤΣΟΛΙΑ: 'Επικρος: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ ΣΤΑΥΡΟΣ, 'Υπασπιστὴς Ἀποκατάτος: ΣΠΙΘΙΑΣ.

Ἄσως: Γ, Νάλαν, Πάροδος Ἰδάνης 'Αθήνας. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπροσω- ποι.
(ΚΕ—561)
Εἰσερχόμενος στὸν χορομένο κέλλο τῆς Διαπλάσεως, χιμερὸ ἵπταντας:
ΡΑΔΙΟΝ ΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Μόζατος—Ταμσοῦρας, Καπτεῖν Γιά- νης—Δαμσοῦρας, Ναυσοῦρον—Προδρ- ομον, Πιση Σαλλοῦ—Ζίνου, Ἐμμενῆν Ἰσπ. Ια—Πακαθημητρεος, 'Υπασπισ- τὴς τῆς Σπαστῆς—Διμπερδῆς, 'Υ- πταντας—Παταρδου. Σόλλογος 'Κε- ρουῖν', ἐκαστοσθε: 'Αρχιῶ ἀπὸ τὸ προσετικὸ φυλλίδιον, ἂν δὲν λάβω ἀπάντησιν.
ΚΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ—562)
ἸΔΙΑ, ἀλλολογομοσομ; γρόφει Ρ. Γ. Θεσσαλονίκη—Βίωσα Κατοικίτη κ.Ε' 563:
Εἰσερχόμενος στὸ σόλλον τῆς Διαπλά- σεως ἀνύθη τὴν κάρδῃ μου σ' ἔ- λους. 'Αναλλασσομε Μ. Μ.;
ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΞ

(ΚΕ—564)
Κόφει 'ΕΒΩΝ, ὡς φροντίζα θά εἶσαι μνησμομτῆς γὰ νὰ ἄς κῶς εἶσαι ὁ Βρισημτῆς.
Σμ τ. Δαμ. —Βεβίωθ δτι Κοκωντὴν δὲν εἶναι ὁ Βρισημτῆς.
(Κε 565)
Σπείλαι γραμματισμομ' πρὸς ἀνταλ- λαγὴν στέλλο τωσται ἡ δελτασμο. Νικηρ Βογιαζίδου, 'Ιουλιανὸς 3-Β, 'Αθή- νας.
(ΚΕ—566)
Τι μ' ἂν ἔλθῃς, 'Υπασπιστῆ; Ζεῖς, μ' ἀσπὸ μ' ἀναγαλλάσῃ τὴν ψυχή.
ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ
(ΚΕ—567)
Τὸ εἶναι, ἂς ἀφρομοε κῶ. Μοδ μάνει κακὸ ἀσπὸ.
ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ
(ΚΕ—568)
— ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ —
Ἰδούθῃ ἐν Πελοπί ἄποσπῶνθι ἐπὸ τὴν ἔκπυον ἰαν ΜΑΥΡΗ-ΑΣΚΑ'. Σπασοὶ διάφοροι. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσωποί. Ἄσως: Σαχσοῦρα, 59, Πειραιά.
(ΚΕ—569)
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ, ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑ' ΚΑΛΙΑ, ΒΑΛΙΑ, ΑΝ-ΡΥΛΙΑ, ΤΡΕΛΛΗ ΓΥΜΝΑΤΙ- ΟΠΑΙΣ, ΝΕΡ-ΠΗ ΦΕΣΣΑ, μεγάλη μου τμηρ ἂν ἄββενά ἔνα τετραδ ἄς σας. 'Ἐν ἄλλας στέλλω πρὸς τὸς ἄσως: Δ, 'Εμ- μανουήλ. (Διὰ ΚΟΚΑΡΤΕΝ). Ρέπουλη εἰ, Πειραιά.
(ΚΕ—570)
Φ ΔΑΝΡΙΚΗ ΑΥΡΑ, ἐνύθη τῆς κῶς σὲ κο- ρόδενω. Εἰδὲς τῶσα!!! — ΚΟΚΑΡΤΕΝ κ.Ε' 571)
Στὸ διαγωνισμὸ μου ἀπάντησαν 54. Σ' ὁ κλήρος βράβερε τοῦς: Πόνου Ἄδρη, Τριανταφυλλένια, George Trip, 'Αλλη Φλόρια, 'Ιδανίω Λουκοῦς εὐ- χαριστῶ. ΜΕΝΕΒΕΑΝΙΑ
(ΚΕ—572)
Ο ΝΙΜΠΕΡΟΥΚΕΝ χιμερὸ τὸν Διαπλά- σεσομον. ΚΥΚΛΑΜΙΑ, ἔστειλα ἄλλα δὲν ἔλαβα' γιανί;
(ΚΕ—573)
Κ ΑΡΤΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΕΣ. Ἄδω ἴθως, ἂς βραβεῖα. Σμμσοτῆ 1 δρ. Ρ. Γ. Πειραιά.
(ΚΕ—574)
Κ ΡΙΝΕ ΑΝΘΙΜΕ, σ' ἔροος νὰ πεισθίς, ἄλλα πρὸσεξε γιανί καίσι ἡ ΦΑΙΛΑ καὶ καταβρεῖσι ἡ ΚΑΤΙΓΙΛΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ
(ΚΕ—575)
Π ΑΝΕ ΧΕΙΜΑΡΡΑΤΗ, γρόφει στήν ἄσων: τῆς (ΚΕ—506) ἀγγελίας μου.—ΦΟΥΤΑ
(ΚΕ—576)
Μ ΠΟΕΜ, δεχόμεθα εὐχαριστῶς ἄλλα... Μ ΛΕΚΕ 'Εμμανουήλ, δεκίτη κατὰ λάθος ἀπὸ μέλος χορὸς ὄσπρη.
— ΜΙΚΡΟΒΟΜΟΣ —
(ΚΕ—577)
Θ Ἀμμενῆν Γουτῆς, παρακαλῶ γρόφει μου ἄσων σου. Ἀσισμαρ, Βου- κρήνη, σὲς ἔσο: πρὸσεῖτες.
Σπαστῆν Δ' Ἀργιανὸς
(ΚΕ—578)
— ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ —
Ωχι φαριταδὸς μου Κεραυνία (μαρμακαῖος), στήν κητῆ κα- τῆσται. Το ροκιστῆλεγγίρημα σας ἡ- ταν κομσοφῆσλα.
'Υπαρχηγος 'Ανικνευτῶν: ΜΥΛΑΙΔΗ
(ΚΕ—579)
Μ Παινοτας στὸ Διαπλάσεικὸ Σόλλο- γομ, χιμερὸ ἵπταντας. 'Ιουλιανὸς 'Αλεξῆσμοσος. 'Ολοσ ἰδ ἀπτερος 'Αθων. 'Ασπριν, Ἀσπριν. Τοῦς Κε- ρουῖντας προκαλῶ νὰ μὲ ἀνακαλῆσουν, ἄλλοῖως μεγάλο ἄσων.
'Υπαρχηγος ΜΥΛΑΙΔΗ
(ΚΕ—580)
Ο Ἰσπὸ τῆς Κέσπου, μὴ μὸς χαλὸς τὸ γούστω μου... Χμ! Ἄν τὸ κατὸ- θέσῃς σου δίνω δτι θέλεις! 'Εγγυε- μὰ ὄσπρη;
ΑΥΑΧΗΣΑ
(ΚΕ—581)
Π ἄσπρητῆ δὲ! 'Ἐρομοε καὶ ἴμερ: Ἰουλιανὸς Ἰουδὸν — γροφῆ, μίθωσ καλλία, φροσε γροβῆτα, καργαῖντῶ, κερτατῶ στὸ δρομο καὶ χορῶσι.
'Εγὼ ἡ ΑΠΑΧΗΣΑ